

Oláh András

haláloed után tizenöt évvel

Lukács Erzsébetnek – odaátra

*betegre karcolt minket az az éjjel
mikor haláloed után tizenöt évvel
elzarándokoltunk a lányoddal ODA
– megvolt még a ház és az a kis szoba
amit sohasem hozhattál igazán haza
aminek szívedben rekedt árnyéka szaga –
ott szült anyád kilencszáztizennyolcban
amikor apádról azt sem tudták hol van
– Doberdó, Isonzó... a háború véget ért...
hazátlanok kaptak otthont az életért
de elfordította akkor arcát Isten
s idegen színekbe öltözött itt minden
földfoglalók raja járványként terjedt szét
házat kaptak s hazát – másoktól elvették –
szekereken jöttek meggörnyedő testtel
köszönni kezdetben mindegyikük restell...
idegen a nyelv és idegen a szomszéd
barátod besúgó egy aprócska koncert
ki hazug szót dicsér annak jut csak esély
Elek apó nyelvén nem lesz kinek mesélj
fel nőni még könnyű – megmaradni nehéz –
főleg ha Isten is csak megvet és lenéz
szorongva félve vágsz neki a világnak
kialkudott hitben nap mint nap aláznak
határok nyíltak törölődtek záródtak
tornyokon kapukon cseréltek zászlókat
párbeszéd helyett ekkor lett perbeszéd
kirakós-játékok így hullott szerteszét
apád a titkait még falakba véste
múltatok így került most rivaldafénybe
s a házon a táblát az eső ha mossa
ráfeketül ma is a jel: strada Cloșca...*